

050129 Hoe kunnen mensen met het Syndroom van Down in waardigheid hersteld worden?

Lezing Marieke de Vrij

Inleiding.

Ik wil eerst spreken over hoe het gekomen is dat ik op het Downsyndroom ben gaan werken. Al lang geleden was ik net als een aantal andere aanwezigen hier, lid van een landelijke werkgroep spirituele pedagogiek. Wij stemden ons in deze groep af op zaken die speelden bij kinderen die zich andersoortig ontwikkelden dan doorsnee. Zoals bij de meeste van jullie bekend zal zijn, ben ik mediameik begaafd. Voor mij gebeurde er op een gegeven moment iets heel ongewoons. Ik hoorde innerlijk het verzoek of ik bereid was op het Downsyndroom te gaan werken. Het is voor mij heel ongebruikelijk dat mijn begeleiders het onderwerp zelf inbrengen. Tot dan toe werkte ik alleen inspiratief op verzoek van personen of zelfverkozen onderwerpen. Ik was op dat moment nog geheel onbekend met het Downsyndroom, behalve dat ik natuurlijk wel mensen met dit syndroom ontmoet had. Omdat het zo ongebruikelijk was, dat ik verzocht werd door mijn begeleiders om op dit thema te gaan werken, wist ik dat er echt iets loos was. Dat is ook de reden geweest waarom ik daar bevestigend op geantwoord heb. De eerste inspiraties zijn dus ontvangen binnen de werkgroep spirituele pedagogiek. Pas later besepte ik - veel meer nog dan op dat moment - hoe noodzakelijk het was.

Massale abortussen en lage levensverwachting in vele landen.

Ik heb inmiddels drie wereldcongressen meegemaakt: in Madrid, Jeruzalem en Singapore. Steeds weer blijkt dat de zorg voor mensen met het Downsyndroom in heel veel landen meer dan vreselijk is. In China wordt 98 % geaborteerd, de gemiddelde leeftijd is 1 jaar. In Rusland zijn er ook ontzettend veel abortussen en is de gemiddelde leeftijd 7 jaar. Kinderen leven in de meest erbarmelijke omstandigheden: in kindertehuizen, soms zelfs in isoleercellen. Maar ook in een geciviliseerd land als Frankrijk gaan gemiddeld drie van de vier kinderen met Down syndroom direct na de geboorte naar een kindertehuis. Deze feiten weet ik pas achteraf.

Mensen met het Syndroom van Down zijn lichtbrengers.

Mijn allereerste inspiraties gaven aan dat het om beschermde zielsincarnaties gaat van een hoge afkomst die een hele nederige vorm gekozen hebben om te incarneren, omdat ze zo onopvallend hun werk kunnen doen. Juist omdat ze wereldwijd geaborteerd en onzorgvuldig benaderd werden, was er vanuit de onstoffelijke wereld gekozen om verregerende inspiraties vrij te geven, zodat wij het licht zouden leren zien wat ons

middels hen gegeven wordt. Het doel van de gegeven inspiraties is om massaal aborteren in de toekomst te voorkomen, maar ook om hen werkelijk de kans te geven te doen waarvoor ze zijn gekomen. Bij een tekort aan incarnaties met mensen met het syndroom van Down krijgen de aarde en de mensontwikkeling te weinig positieve lichtinbreng om dat goedgunstig te doorstaan.

Wat voor inspiraties kreeg ik zoal?

Ze hebben een andere aura en chakra ontwikkeling, waardoor ze meer kosmische energie (prana) kunnen opnemen en afgeven.

Het eerste wat mij getoond werd, was dat mensen met het Syndroom van Down een hele andere aura en chakra ontwikkeling hebben dan wij doorsnee mensen. (Niet iedereen van jullie zal iets weten over de aura, dus ik probeer het zo simpel mogelijk uit te leggen.) De aura is je energielichaam, onstoffelijk van aard. Heiligen worden er wel mee afgebeeld: met een aureool om hun hoofd of met een lichtend auralichaam als uitstraling om hen heen is.

In je auraveld zijn chakra's. Er zijn zeven hoofd chakra's: kruinchakra, voorhoofdchakra, keelchakra, hartchakra, zonneplexus, heiligbeenchakra en stuitbeenchakra. Deze chakra's zijn normaal allemaal trechtervormige energielichamen die spiraalsgewijs kosmische energie naar binnen trekken in het stoffelijk lichaam en via het ruggenmergkanaal afgeven aan de meridianen. Tot mijn grote verwondering zag ik dat mensen met het Syndroom van Down geen trechtervormige maar kokervormige chakra's hebben. Dat maakte al meteen heel zichtbaar, dat zij de kosmische energiestromen (prana) voor hun zielslichaam haast ongefilterd en in een hogere mate dan wij ontvangen. Dat is ook de reden, waarom ze lichamelijk zo andersoortig ontwikkeld zijn. Doordat ze een kokervormige energie doorlating hebben op hun kruinchakra, valt de prana ruim op het gehemelte. (Ik heb pas vanaf dat moment begrepen waarom het gehemelte deze naam draagt.) Dit gehemelte wordt helemaal volgezogen met deze prana energie. En wat gebeurt er dan? Juist door hun dikke tong komt de huid omhoog en die tapt als een heel verfijnd radarsysteem voortdurend die heel hoge dosis prana af om het te transporteren naar het rugwervelkanaal. Hier wordt het in het ruggenmerg opgenomen en worden op een hele bijzondere manier alle meridianen maar ook het hele etherlichaam gevoed met een hoge dosis aan prana, kosmische energie, veel en veel meer dan wat wij in doorsnee op kunnen nemen. Alle chakra's zijn bij hen dus ruimer ontwikkeld in prana energie opname. Dit houdt in dat hun uitstraling vele malen groter is op het doorgeven van onstoffelijke energieën dan bij ons.

Zuiverder en verder ontwikkeld op liefdespotentieel niveau. Hoogsensitief.

Ik zag als gewaarwording dat zij veel minder uitgesproken mannelijk of vrouwelijk zijn dan wij. Ze staan veel neutraler in de seksualiteit en op het liefdespotentieel niveau zijn ze heel zuiver ontwikkeld, omdat ze veel minder aangeraakt worden op voor- en afkeuringen. Ze staan gewoon wagenwijd open en zijn hoog sensitief. We hebben het tegenwoordig steeds vaker over hooggevoeligheid bij mensen die bijzonder sensitief en gevoelig zijn. We hebben er echter nog nooit bij stil gestaan dat mensen met het Syndroom van Down dat van nature altijd zijn.

Zij zijn voortdurend gewaar. Ze denken en voelen niet afzonderlijk. Ze ervaren van nature zonder beoordeling.

Ik zag dat hun hersenontwikkeling andersoortig verloopt dan bij ons. Wij hebben een meer gescheiden rechter- en linker- hersenhelft. Deze staan respectievelijk voor de opname van zaken die gevoelsmatig, beeldend van ondertoon zijn óf mentaal het denken activeert, opdat dit gestructureerd in woorden uitgedrukt kan worden. Bij mensen met het Syndroom van Down is de trillingsfrequentie van de hersenen veel rustiger, in een lagere resonantie en veel directer synchroon. Zij denken of voelen dus niet afzonderlijk, maar zijn voortdurend gewaar. Ze ervaren rechtstreeks zonder beoordeling. Dit wordt hen later wel aangeleerd, maar is van nature niet gaande bij hen.

Dieper wetend, hoogsensitief voelend, helder gewaar zijnd, maar een onvermogen in uitdrukkingsvaardigheid om dit kenbaar te maken.

Ik zag een ongewoon ruim auraveld, als een soort grote lichtdragende ballon, hoog vibrerend in trillingsfrequentie. Het zeer wonderlijke was echter dat die ballon op de hoogte van het keelchakra afgeknepen werd. Je kunt het vergelijken met het tuitje van een ballon waar alles vastgehouden wordt. Het spraakvermogen is dus geremd, niet het waarnemingsvermogen, niet het ervaringsvermogen en de hoogsensitiviteit en vooral niet het veel weten. Ze weten, ervaren en voelen ongelooflijk veel, maar - daar zit hun nederigheid in deze incarnatie in – zij missen in dit leven de uitdrukkingsvaardigheid om dat kenbaar te maken. Hier begint de ellende om het maar zwart/wit te noemen. Omdat wij in hen onze gelijke willen vinden, zijn we bezig ze te scholen en soms zelfs om hen lichamelijk zo aan te passen dat ze op ons gaan lijken. Wij zien in feite te weinig waar we mee te doen hebben. Hoewel het bij ons allemaal bekend is dat deze kinderen heel veel neutrale liefde uitstralen en dat dát het hoogste goed is wat je hier op aarde kan bereiken, gaan we menigmaal belerend met hen overweg omdat wij vaak zelf niet in staat zijn liefde zo onvoorwaardelijk aan te nemen, laat staan vrij te geven.

De vochthuishouding in het lichaam is anders van aard met als doel om hoge energieën beter te kunnen geleiden en om enige weerbaarheid te genereren tegen de harde indrukken uit de buitenwereld.

Ik zag dat hun vochthuishouding in het lichaam heel anders ontwikkeld is. Het eerste wat mijn begeleiding mij liet zien was dat de vochthuishouding in de hersenen ruimer van aard is. Dat hebben een aantal artsen later bevestigd. Ik kon dit op dat moment niet weten, want ik was daar niet in thuis. Mijn begeleiders legden uit dat de verhoogde vochthuishouding in de hersenen tot doel had om die hogere opname van prana te begeleiden. Het hele lichaam van mensen met het Syndroom van Down is vochtgevoeliger van aard als een geleidingssysteem voor die hoge energieën, maar ook om de hardere indrukken van buitenaf iets donszachter op te vangen. Want als je een open gevoelig lichaam hebt, heb je hiervoor als het ware een buffertje nodig en vocht is een buffer in het lichaam. De verhoogde vochthuishouding is dus aan de ene kant het geleidingssysteem voor die hoge prana doorlaatbare energie die ze bij voortduring opnemen en aan de andere kant helpt het vocht enige weerbaarheid te genereren.

Organen bijzonder gevoelig. Lichaamsafwijkingen logisch gevolg van de hoge incarnatie. Verder heb ik heel gedetailleerd beelden gekregen van de ontwikkeling van hun handen en voeten, hoe het pranakanaal er in de ruggenwervels uit ziet en hoe de organen bijzonder gevoelig zijn. In de zwangerschap incarneert een ziel met een zeer hoge energiefrequentie in een lichaampje in wording. Het blijkt dat de te vormen weefsels die hoge frequentie vaak niet kunnen verdragen. Daarom krijg je vaak lichaamsafwijkingen gebaseerd op de hoge incarnatie van de energie in een lichaam wat niet de frequentie heeft van de zielsfrequentie. Hun ouders kunnen hier niets aan doen. Daar moet je in groot respect naar kijken. Ouders kunnen vaak niet de frequentie uitbeelden van de ziel die bij hen incarneert. Het gevolg is, dat het stoffelijke lichaam als het ware als een te krap omhulsel om de hoge licht indaling heen ligt. De botsing van dat hoge licht met de frequentie van het stoffelijke lichaam veroorzaakt vervolgens lichamelijke klachten die echt horen bij dit type incarnatie. Daar kan niemand wat aan doen. Dit alles heeft invloed op de levensduur en met name het hart heeft hier letterlijk heel gevoelig mee uit te staan.

Proces van wat doe je met dit soort van informatie?

Daar zat ik dan in één keer met deze informatie en ook binnen de werkgroep spirituele pedagogiek waren we daar heel diep door aangeraakt. Toen werd mij gevraagd of ik zou willen steunen om deze informatie wereldwijd bekender te maken. Ik had in eerste instantie echt zoiets van: "O, God hoe doe ik dit?" De meest aangewezen vorm bleek toch om naar wereldcongressen te gaan. Het eerste congres was in Madrid. Er waren

tweeduizend mensen. Ik was met iemand die mij steunde aldaar. We hadden vijftienhonderd in het Engels vertaalde papers mee. We dachten: hoe doen we dit nu? Want je krijgt met dit soort bijzondere informatie zeker geen spreektijd. Dus we hadden al die papers uitgedeeld op de stoelen liggen in die grote congreszaal. Veel mensen zijn die gaan lezen. Het was de allereerste informatie die ze kregen, want niemand had nog gedacht informatie op stoelen neer te leggen. Tot onze grote verwondering kwamen er in de wandelgangen veel mensen, vooral ouders, naar ons toe uit allerlei landen: Brazilië, Spanje, Portugal, overal vandaan. Zij bleken heel diep geraakt te zijn. Ze voelden iets van herkenning. Ze hadden er nog nooit van gehoord. Later op een congres in Israël ontmoette ik een arts uit Portugal. Hij was in Madrid geweest en heeft sindsdien op zijn spreekuur mensen met een pasgeboren baby met het Syndroom van Down van deze visie verwittigd. Een collega van hem was speciaal naar Israël gekomen in de hoop dat zij mij zou kunnen ontmoeten. Dus het werkt door, maar het is heel ongewoon.

Waardigheidsherstel als basis voor onderwijskeuzes en medische "correcties".

Bij alle wereldcongressen was het grootste deel van de inhoud medisch en onderwijs gericht. Alle nieuwe snufjes op het gebied van correcties aan gezicht, ogen en tong werden breed uitgemeten. Alles op het gebied van onderwijstechnieken kreeg veel aandacht. In veel landen begint men al vanaf de leeftijd van tien maanden met scholingsprocessen om kinderen mentaal alert te maken. Dat is algemeen aanvaard. Geen enkele lezing gaat over waardigheidsherstel om te durven zien wie ze zijn voordat de beslissing valt of er medisch dan wel psychologisch aan hen geknutseld gaat worden. Dit is ook de reden waarom we besloten hebben een themadag als deze over waardigheidsherstel samen te stellen. Dit dient immers de basis te zijn, voordat al het andere start en niet andersom. Want als we weigeren te zien wie ze zijn - en ik zal straks gaan benoemen waardoor je het kan leren zien - dan missen we een belangrijke kans.

Het babymolletje als symbool van hun dienstbare incarnatie om te geven.

In de periode van verdieping rondom het Downsyndroom was ik op een gegeven moment in Engeland in een stilte retraite. Ik wandel op een van de dagen tussen de landerijen. Ik loop op een karrenpad. Ik ben al dagen stil van binnen en wat trekt ineens mijn aandacht? Ik zie een totaal platgewalst babymolletje op de grond liggen. Er is een wiel van een auto of trekker over heengereden. Het lijktje is zo plat als een dubbeltje, maar er steken twee handjes boven uit, gevend omhoog.

Mijn begeleiding zegt op dat moment: "Ga maar kijken, wat het is". En tot mijn grote verbijstering zie ik in de molletjeshandjes de handen van kinderen met het syndroom van Down terug. Dit is het sterkste symbool dat ik rondom het Downsyndroom ooit heb aangetroffen. Ik dacht: dit is het symbool voor die massale abortussen wereldwijd. Deze

kinderen komen alleen om te geven. Het is een dienstbare incarnatie om te geven en zichzelf in bescheidenheid te tonen. Het heeft hele diepe indruk op mij gemaakt, dat babylijkje van dat molletje met die gevende handjes.

Wat kunnen wij betekenen om zichtbaar te maken hoe bijzonder deze mensen zijn?

Dit is mijn grote vraag waar ik sinds die tijd mee rond loop. Uiteraard vragen ze veel zorg, dat is ook een werkelijkheid en dit vraagt veel van ouders. Maar hoe kunnen we zorgen, dat ze zichzelf kunnen blijven zonder al te veel aanpassing naar ons leven toe? En hoe kunnen we zorgen, dat ze meenemen wat wij te schenken hebben zonder dat het hun oorspronkelijkheid aantast? Ik vond het antwoord in het scheppen van:

een aantal randvoorwaarden, zodat ze hun oorspronkelijkheid kunnen vasthouden.

1) *Oefen in liefde aannemen.*

Een van de eerste randvoorwaarden is oefenen in liefde aannemen. Dat is niet makkelijk. Ik weet niet hoe het jullie vergaat als iemand verliefd op je is en als maar liefde wil geven, dan moet je af en toe toch wel een ommetje maken om het te kunnen ontvangen, want dat verdraag je niet de hele tijd. Het is ongewoon. Doorsnee leven we in een kritische maatschappij, dus hoe kan iemand je bijzonder vinden.

2) *Neem hun lichaamssensitiviteit uiterst serieus.*

Het zijn kinderen en volwassenen die bij een onzorgvuldige aanraking zo sterk overprikkeld kunnen raken dat ze als het ware van binnen zo crashen dat ze haast niets meer willen. Deze mensen vragen dus altijd een zachte aanraking, nooit plotseling, nooit wilsopleggend. Ze vragen een geruststellende blik als je dat op kan brengen, want ze lezen je gedachten. Ze weten wat er in je omgaat. Ze voelen bijvoorbeeld al van jongs af aan (vanaf het kraambed) dat familieleden naar hen kijken en denken: "Ach wat erg".

3) *Spreek rustig en stem je taalgebruik af.*

Het is belangrijk dat je hen altijd rustig toespreekt. Een overmaat aan taal brengt hen in verwarring omdat ze meer "horen" dan taal. Het is dan niet duidelijk meer voor hen wat je probeert over te brengen. Het is belangrijk dat je lichaamsuitdrukking en je taalgevoeligheid aansluiten op wat je hen wenst over te dragen.

4) *Laat hen hun kleurenvoorkeuren volgen.*

Ontwikkel aandacht voor de kleuren die zij als prettig ervaren. Roze is in hun auraveld bijvoorbeeld dé liefdeskleur. (Ik heb heel veel aura's waargenomen. Als mensen roze en groen in hun aura dragen, is er ongelooflijk veel liefde gaande.) Dus laat ze zich aankleden in de kleuren waar ze voorkeur voor hebben. Ga daar niet kunstmatig van alles in veranderen, want als zij op dat moment behoefte hebben aan roze en je gaat ze in donkere kleren steken, dan voelen ze zich helemaal krap worden en afgeschermd. Als ze echter ouder worden en ze willen donkere kleren dragen als bescherming, moet je het ze niet afnemen.

5) *Laat hen veel water drinken.*

Mensen met het Downsyndroom hebben (extra) veel vocht nodig, omdat ze vocht dragend zijn vanuit een bepaalde intentie. Water is dus vaak het meest uitstekende drinken wat je hen kan brengen.

6) *Geef hen natuurlijke zoetigheden.*

Het is belangrijk niet met kunstmatige zoetstoffen te komen maar zoetheid het liefst natuurlijk aan te bieden via vruchten.

7) *Maak hun omgeving zowel letterlijk als psychologisch ruisvrij.*

Breng hen in een omgeving met zo min mogelijk omgevingsruis, want alle zaken die voor andere hooggevoelige mensen gelden, zijn hier dus ook van belang. Dus een omgeving met veel bijgeluiden, onduidelijke interacties, non-verbale communicatie die gebaseerd is op onhebbelijkheden of overwillendheden, heeft een sterke invloed op hen.

8) *Wat je voelt en dus uitstraalt, moet je ook benoemen.*

Het zijn bij uitstek mensen die totaal niet overweg kunnen met onrecht. Stel dat je in de verzorgende sector met hen omgaat. Ze "weten" hoe jij je voelt. Dus als jij toevallig die dag heel verdrietig op je werk komt, is het voor hen het meest natuurlijk om even heel zachtjes hun hand op jouw pols te leggen om te laten voelen dat ze je gezien hebben. Als jij echter druk bezig gaat en probeert je verdriet te vergeten door hen zogenaamd plezier te brengen en dus aan je eigen verdriet voorbij loopt, maak je het voor hen verbijsterend. Ze weten dat niet te rijmen. Ze hebben behoefte aan duidelijk gedrag synchroon met je gevoel. Onechtheid hebben ze feilloos door.

9) *Ze kunnen niet met wilsopgelegendheid overweg.*

Ze passen zich aan, omdat ze van je houden, maar bij teveel aanpassing zie je de lichaamskrachten vaak direct afnemen.

10) *Ze hebben regelmatig behoefte om alleen gelaten te worden.*

Als je teveel en te direct spreekt, gaan ze met hun handen voor de oren zitten; ze willen hiermee hun auraveld verschonen van wat er allemaal op ze af komt. Ze hebben regelmatig een grote behoefte om alleen gelaten te worden, omdat ze in het alleen zijn ze niet confuus raken.

11) *Ontvang hun spreken als edelstenen. Ze "zeggen" meer dan de taal uitdrukt.*

Als ze spreken kost dat moeite en dien je dit eigenlijk als edelstenen te ontvangen. Als dat van jongs af aan gebeurt, kunnen ze heel exact met weinig woorden duiden waar ze behoefte aan hebben of wat ze ervaren. Maar als ze onder stress hebben leren spreken, omdat het luisteren onvoldoende aanwezig was, dan raken ze verward in hun eigen woorden en dan treedt er onnodig stotteren op. Gedulduitoefening in luisteren is haast het belangrijkste wat je ze kan geven en wat zij geven is meer dan wat ze uitspreken. Dus als je niet gevoelig afgestemd bent op wat ze meer zeggen dan wat de taal uitdrukt, dan is het voor hen altijd een oefening van wanhoop.

12) *Eigenzinnig, maar uiterst zinnig gezien de situatie.*

Zij zijn zich sterk bewust van grotere lijnen die gaande zijn in de situatie waarin ze leven: het gezin, de school, het tehuis. Ze hebben het systeem feilloos in kaart, kunnen het alleen niet mededeelzaam uitdrukken. Daarom gaan ze, als ze de kans krijgen, eigen acties ondernemen en hun eigen acties zijn doorzichtig als je durft aan te nemen dat ze doorzien wat er gebeurt. Dan worden ze ineens eigenzinnig. Ze zeggen bijvoorbeeld tegen iemand: "Ga jij maar op die plaats zitten" en dan gaan ze stoeltje wisselen. Of ze proberen iemand weg te halen bij arbeidstherapie want ze willen iets leuks met iemand doen, omdat ze energetisch door de muren heen voelen dat iemand al te vol zit. Zo kunnen ze hele eigenzinnige dingen doen waar de leiding meestal een broertje dood aan heeft.

13) *Wilsopleggend spreken is hen vreemd.*

Als hun dat echter voorgedaan wordt, nemen ze het over, omdat ze dan het gevoel hebben dat ze hun eigen natuurlijke territorium hier mee terug kunnen winnen. Dus als hen niet vanzelfsprekend voldoende levensruimte wordt aangeboden, proberen ze, onzichtbaar vaak voor anderen, het zo te

manoeuvreren dat ze hun positie terugkrijgen. En als dat niet lukt kunnen ze met een enkele snijdende opmerking de hele omgeving in stilte zetten.

14) *Deze mensen kunnen erg eigengereid omgaan met slaapgedrag.*

Zij zijn zo lichtgevoelig en vaak zo snel aangeraakt dat slapen gaan voor hen een bezoeking is als ze nog vol zitten met indrukken. De herinneringen komen overmatig terug terwijl ze in bed liggen, zodat ze niet meer kunnen ontspannen. Een vol programma in de periode voor het slapen gaan, maakt dat ze niet kunnen ontladen van wat ze waargenomen hebben.

Bijzonder door waardeherstel of bijzonder door cognitieve of creatieve prestaties?

In de wereldcongressen die ik tot nu toe bezocht heb, merkte ik dat er een hoog verlangen is naar bijzonderheid. Dus wat gebeurt er op zo'n congres? Degene met het Syndroom van Down die het mooist een toneelvoordracht kan houden, doet een toneelvoorstelling. Degene die de middelbare school net heeft afgerond, krijgt een voordracht. Degene die een boekje vertaald heeft van het chinees naar het engels, krijgt een voordracht. Degene die met de olympische spelen voor gehandicapten mee heeft kunnen doen, krijgt het verhaal. Alles is gericht om mensen met het Downsyndroom op te trekken naar een bovengemiddeld bewijsbaar niveau van prestatie in plaats van het bijzondere te tonen wie ze al zijn. Er is geen enkele workshop die hun sociaal aanvoelingsvermogen zichtbaar maakt, waarin je leert zien wat hun liefde is die ze al gegeven hebben en waarin je leert zien, wat hun corrigerend gedrag in de omgeving binnen de sociale aspecten is. Er is geen enkele voordracht waarin men laat zien hoe ze uitdrukking geven aan hun "weten".

Wat wij vragen, is hen te aanvaarden in hun bijzonderheid die ze van nature al zijn. Als zij zelf iets willen uitdrukken, verdienen ze onze ondersteuning, maar niet om er bij te horen, want als wij ze niet zien moeten wij dat scholen en aan die scholing wordt niets gedaan.

Ik zal afronden met een klein gedichtje, dat ik maakte op het laatste congres in Singapore. De synchroniciteit gaat toch vaak door. Ik zit in een zaal vol met honderden medici. Er komt naast ons een Canadees echtpaar zitten. Ze heten Schermerhorn en komen dus oorspronkelijk ooit uit de kop van Noord-Holland. De moeder zit naast mij met haar kindje van een maand of tien op schoot en in de hele zaal is verder niemand aanwezig met het Syndroom van Down, dus alleen dit baby'tje en het zit letterlijk naast mij. Dan gebeurt er het volgende. Ik heb het in poëzie verwoord en het heet: "Dit handje". (Je moet je voorstellen dat dit kleine baby'tje steeds mijn hand pakt)

Dit handje

Dit handje

dit kleine zachte handje

dit mongoloïde handje

raakt mijn hand aan

keer op keer

rust in de palm van mijn hand

veelzeggend.

Het beweegt mijn hand

naar zijn moeders hand

om haar te raken

zoals hij mij doet.

Mijn hand rust in haar palm.

(Dan trekt hij zijn handje terug en dan pakt hij mijn hand weer op en dan gaat het gedichtje weer verder)

En hij beweegt mij voort

in zijn wereld

de mijne zoekende.

Wijze ogen lachen mij toe

strelen mijn ziel.

Slechts zeven minuten is het congres gestart

en de jongste van de weinige kinderen hier dus in het hele congres

heeft mij met zijn hart al gezocht èn gevonden.

Hoe veelzeggend deze start.

Een bemoediging van ziel tot ziel

voordat de mentale structuren van aanpassing

goedwillend bedoeld,

het congres bepalen.

Wat brengen mensen met het Syndroom van Down ons nu?

Ze brengen ons ongecensureerd de meest neutrale prana energie. Deze hele hoge zuivere energie, die wij zelf niet bij machte zijn om zomaar ongecensureerd op te nemen,

geven zij via hun lichaam vrij als een stralingsveld om verandering op het meest subtiele niveau positief te bewerkstelligen. In dit stralingsveld mogen wij vertoeven.

Wat heeft dat als bijzonder effect op hun omgeving?

In de omgevingen waar ze geboren en verzorgd worden en op de plaatsen waar ze aanwezig zijn, is er door hun verhelderende en verlichtende energieveld minder vervuulende en bedrukkende energie in de ether en in het emotioneel psychologische vlak gaande. Als deze zielen hun licht niet op een natuurlijke wijze kunnen verspreiden, worden ze kwetsbaar van binnen. De hooggevoeligheid van licht is haast als een espenblad dat door de wind beweegt en helemaal wispelturig van windstromingen kan worden. Als wij hen met onze emotionaliteit, onzuivere denken en wilsgerichtheid te langdurig negatief beïnvloeden, is een botsing tussen hun innerlijke lichtveld en de buitenwereld zo vreselijk zwaar voor hen dat ze in soort verbijstering raken en gewoon niet meer weten hoe ze nog durven uit te stralen, want de verwonding metselt zich als het ware vast. Dus als we geen andere blik op hen werpen, onthouden we hen hun opdracht en worden ze in hun diepgevoeligheid zwaar beschadigd. Wij gaan dan niet in respect om met wat zij geven. Ik hoop dat de boodschap helder is.